

ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਣ੍ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਣ੍ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

* * * *

* ਕਕਰਾਂ ਦੀ ਸੇਜ ਤਤੇ ਪਰਭਾਸ ਵਿਚਚ ਅਲਲਡ ਪਿਣਡੀ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ
 ੨੧ ਵਸਾਰਖ ੨੦੨੦ ਬਿ *

(ਨਿਹਕਲਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚੋਂ)

ਮਾਛੂਵਾੜ ਅਨਧੇਰਾ ਘੁਪਪ, ਨੂਰ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਬੈਠਾ ਚੁਪਪ, ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਵਾਰ ਪਰਵਾਰ ਹੋਯਾ ਰਖੁਸ਼, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵਜਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਵਿਛੋੜਾ ਲਗਗਾ ਦੁੱਖ, ਰੋਗ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਪ੍ਰਭਾਸ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਲੁਕ, ਮੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕੋਲੋਂ ਰਿਹਾ ਪੁਚ਼ਲ, ਕੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਵਡਧਾਈਆ। ਪਹਲਿਂ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪੁਤ, ਕਿਧੋਂ ਜਾਂਗਲਾਂ ਵਿਚਚ ਰੁਲਾਈਆ। ਕੀ ਲੜ ਤੇਰਾ ਗਿਆ ਛੁਫ਼ੁ, ਕਨੀ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਗਤ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰਾ ਪੁਛੁ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਫਿਰੀ ਦੁਹਾਈਆ। ਵੇਲੇ ਅੰਤਮ ਗਿਉਂ ਰੁਸਸ, ਤੈਨੂੰ ਲਾਜ ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਆਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖ ਉਠ, ਇਕ ਵਾਰ ਲੈ ਅੰਗੜਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਾਧਾ ਹਤਥੀਂ ਅਮ੃ਤ ਘੁਫ਼ੁ, ਸੋ ਸਾਂਗ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਇਕ ਇਕਲਲਾ ਤੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ੇਰ ਰਿਹਾ ਬੁਕਕ, ਭਬਕ ਤੈਨੂੰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ।

ਮਾਛੂਵਾੜਾ ਸੋਹਣਾ ਧਾਮ, ਅਵਲਲਡਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਕਰੇ ਆਰਾਮ, ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਵਿਚਚ ਬਦਲਾਇੰਦਾ। ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਾਚੀ ਨਿ਷ਕਾਮ, ਆਪਣੀ ਆਸਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਮੇਰੇ ਮੋਹੇ ਭਾਇੰਦਾ। ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਝੁਲਾਇੰਦਾ। ਤੇਰਾ ਚਰਨ ਮੇਰਾ ਮਕਾਨ, ਦੂਜਾ ਮਨਦਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਿਆਇੰਦਾ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਮਹਾਨ, ਬੇਅੰਤ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖ ਆਣ, ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਇੰਦਾ।

ਵੇਖ ਸੇਜ ਸੁਹਜਣੀ ਰੰਗ, ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਸੂਲਾਂ ਸਤਥਰ ਸੇਜ ਪਲੱਘ, ਤੇਰੀ ਰਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਹੰਢਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਇਕ ਅਨਨਦ, ਪੁਰੀ ਅਨਨਦ ਦਿਤੀ ਤਜਾਈਆ। ਗੁਜਰੀ ਮਾਤ ਨਾ ਵੇਖੇ ਚਨਦ, ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਨਾ ਊਂਗਲੀ ਲਾਈਆ। ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਠੰਡ, ਪੁਤਰ ਧੀ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਪਾਈ ਸਚੀ ਗੱਢੁ, ਗੁਰਮੁਖਖਾਂ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਦਾ ਬਖ਼ਾਂਦ, ਬਚਿਖਾਂਸ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਧਾਈਆ। ਵੇਰਵੀਂ ਕੋਲ ਔਣ ਤੋਂ ਜਾਈ ਨਾ ਸਾਂਗ,

लज्जया लोक ना कोई जणाईआ। जुग चौकड़ी तूं कटृणहारा पन्थ, बणे पान्धी साचा राहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकको देणा साचा वर, हत्थ तेरे वडयाईआ।

माछूवाड़े चौथी कूक, चार कुण्ट एका वार जगाइंदा। श्री भगवान अबिनाशी करते सुत्ता रहीं ना घूक, तेरी अकर्ख इकक खुलाइंदा। उठ वेरख आपणा पूत, तेरे बिरहों अंदर आपणा हाल सुणाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकको देणा सच्चा वर, घर साचे मंग मंगाइंदा।

माछूवाड़ा सेज सुहौणी, सोहणी रुत सुहाईआ। जो करें सो तैनूं भौणी, प्रभ तेरे हत्थ वडयाईआ। गोबिन्द अग्गे तेरी अडौणी, भेव अभेद ना कोई समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकको देणा सच्चा वर, दर तेरे आस रखाईआ।

पंजवीं वार पंचम नाअरा, गोबिन्द इकक लगाइंदा। दुष्ट दमन कर सुत दुलारा, हेम कुण्ट वक्त सुहाइंदा। निरगुण सरगुण खेल अपारा, अन्त बेअन्त कोई ना पाइंदा। तेरा लेरवा धुर दरबारा, लोकमात नजर किसे ना आइंदा। हुक्मे अंदर खेल नयारा, हाकम आपणी कार कमाइंदा। हउँ बालक सेवक सेवादारा, साची सेव कमाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, दर तेरे आस रखाइंदा।

तेरे दर इकको आस, आसावन्त तेरी वडयाईआ। गुरमुखां रहां सदा दास, सद सद सेव कमाईआ। फड़ फड़ लिआवां तेरे पास, जगत विछोड़ा पन्थ मुकाईआ। सूलां सत्थर साची सेज तेरा प्रेम भोग बलास, मिल्या सुख सहज सुखदाईआ। नेत्र रोवण पृथमी अकाश, गगन मण्डल देण दुहाईआ। तेरा वेरख खेल तमाश, पीर पैगगबर रहे कुरलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, दर तेरे वड वडयाईआ।

गोबिन्द कहे वेरख हाल, बेपरवाह आप जणाइंदा। दीन दुनी मन्न सवाल, दयावान मंग मंगाइंदा। अगम्म अथाह मार छाल, बल इकको वेरख वरखाइंदा। नधान स्वामी ठाकर भाल, अगोचर आपणा भेव जणाइंदा। जुग चौकड़ी अवल्लड़ी चाल, पंज तत्त रवलड़ी भेव ना आइंदा। शब्द सुत बण दलाल, जगत वणजारा हट्ठ चलाइंदा। खेले खेल काल महांकाल, भेव अभेद ना किसे समझाइंदा। तेरे अग्गे इकक सवाल, आशा आपणी आप प्रगटाइंदा। मेरे गुरमुख रहण मेरे नाल, दूजी मंग ना कोई मंगाइंदा। तेरी सेवा दी साची घाल, घाल आपणी गुरमुखां झोली पाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा सच्चा वर, दर तेरे झोली डाहिंदा।

माछूवाड़े झोली अड्हु, अड्हुरी मंग मंगाईआ। बंस परखार दिता छड्हु, छड्हु सर्ब

लोकाईआ। दो जहानां मुक्की हद, ब्रह्मण्ड रखण्ड ना कोई वडयाईआ। राग नाद ना कोई सद, ढोहला सोहला ना कोई गाईआ। घडन भन्नण खेल समरथ, अकथ्थ तेरी वडयाईआ। भेव अभेद आपणा दस्स, प्रभ की तेरी चतुराईआ। मैं गावां तेरा जस, तूं बैठा मुख लुकाईआ। मैं दरस मंगाँ हस्स हस्स, तेरा नैण रिहा शरमाईआ। की मेरे उत्ते कोई शक्क, शकवा सारा दे मिटाईआ। तेरे कोलों मंगण दा मैनूं हक्क, तूं पिता साहिब सुखदाईआ। आपणी वरासत मेरे नाम कर दे फक्क, लेखा इकको वार लिखाईआ। दो जहानां अदालत कोई ना सके डक्क, हुक्म अवर ना कोई जणाईआ। मेरा पूरा कर दे घाट, घाटा फेर रहे ना राईआ। उठ वेरव माछूवाड़े विच्च मेरा कोई ना दिसे साथ, पुरी अनन्द जो आया तजाईआ। मेरे खाली वेरव हाथ, धन्न दौलत सरसे विच्च दबाईआ। ना कोई पत्तण रिहा घाट, बेड़ा नजर कोई ना आईआ। ना कोई दिवस रही ना रात, चन्द चांदनी ना कोई चमकाईआ। चारों कुण्ट मेरा करे घात, तुध बिन अवर ना कोई सहाईआ। ऐस वेले जे पुच्छें ना वात, तैनूं पिता पुरख कोई ना गाईआ। तूं साहिब अनाथां नाथ, दीनन देवणहार वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, देंदिआं तोट कोई ना आईआ।

गोबिन्द सेज माछूवाड़, वाड़े आपणी मंग मंगाइंदा। वेरव सोहणा आपणा लाड़, लाड़ा इकको नजरी आइंदा। आपणी हत्थीं घोड़ी चाढ़, दूजा संग ना कोई बणाइंदा। आपणे घर आप उतार, मंजल पन्ध ना कोई वरवाइंदा। साचे दर कर प्यार, दर यार इकको नजरी आइंदा। गुर अवतार पीर पैगगबर तेरे अग्गे करदे गए पुकार, पिछली रीती मैं वी पूर कराइंदा। जे ना मन्ने सिरजणहार, फिर आपणी खेल वरवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकको देणा साचा वर, दर तेरे अलख जगाइंदा।

जे ना मन्ने मेरे भगवान, गोबिन्द सच सच जणाइंदा। तेरे कोलों लैण नहीं आया दान, मंगता हो ना झोली डाहिंदा। मेरा हक्क तैनूं करना पए परवान, क्यों तूं पिता मेरा अखवाइंदा। बिन मेरे तेरा कोई ना रहे निशान, तेरा नाम ना कोई धिआइंदा। उठ वेरव मार ध्यान, तेरे सत्थर उत्ते सुत्ता नौजवान, कलगी तोड़ा ना सीस टिकाइंदा। खडग खण्डा ना कोई मिआन, तीर कमान ना हत्थ उठाइंदा। कमच रकरवे ना कोई किरपान, शमश धार ना कोई बंधाइंदा। जोधा सूरबीर बली बलवान, बल तेरी झोली पाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकको देणा सच्चा वर, दर तेरे वास्ता पाइंदा।

गोबिन्द कहे वेरव मेरा कमर कसा, कसरत आपणी रिहा जणाईआ। जे रुलदा तैनूं चंगा लग्गे आपणा बच्चा, रखाक विच्च दे रुलाईआ। फिर गोबिन्द वरगा होर नहीं ढलणा सचा, चन्द नूर ना कोई रुशनाईआ। जे ऐस वेले रह गिआ गोबिन्द कच्चा, फेर तेरी पक्की ना किसे कराईआ। मैं तेरा सुणावां सभ नूं पता, पुरख अकाल पिता माईआ। दो जहान फिरां नद्वा, दिवस रैण पन्ध मुकाईआ। लोकमात पाया रह्ता, दीन

ਮਜ਼ਹਬ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਅਕਰਵੀਂ ਪਾਧਾ ਘਡਾ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਲਗਾ ਅਚਛਾ, ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਸਤਥਰ ਸੇਜ ਹਣਡਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਪੌਣ ਨਾ ਕੋਈ ਪਕਰਵਾ, ਅਗਨੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੇ ਏਸ ਵੇਲੇ ਦੇਵੇਂ ਧਕਕਾ, ਤੇਰਾ ਬੂਟਾ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਚਵਾ ਵਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਦਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਮਾਛੂਵਾਡੇ ਵੇਰਵ ਮੇਰੀ ਕਲਗੀ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਧਿਅਨ ਲਗਾਇਨਦੀ। ਤੇਰੇ ਦਰ ਦੀ ਸਦਾ ਬਰਦੀ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਇਨਦੀ। ਹਨ੍ਝਾਂ ਪਾਣੀ ਤੇਰਾ ਭਰਦੀ, ਸੇਵਕ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇਨਦੀ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਤੈਥੋਂ ਡਰਦੀ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਇਨਦੀ। ਇਕਕੋ ਤੇਰਾ ਡੋਲਾ ਪਢਦੀ, ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਣਡਾਇਨਦੀ। ਤੇਰੇ ਵਿਛੋਡੇ ਅੰਦਰ ਮਰਦੀ, ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਆਸ ਤਕਾਇਨਦੀ। ਨਾ ਵੇਰਵੇ ਗਰਮੀ ਨਾ ਸਰਦੀ, ਰੁਤ ਬਸਨਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡ੍ਹਿਆਇਨਦੀ। ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲਿੰ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ, ਸੂਲਾਂ ਸਤਥਰ ਪੈ ਪੈ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇਨਦੀ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇਨਦੀ।

ਆ ਵੇਰਵ ਮੇਰੇ ਤਨ ਦਾ ਜਾਮਾ, ਕਲੀ ਕਲੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ। ਨੇਡੇ ਆ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨਾ, ਕਿਧੋ ਬੈਠਾ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਆ ਮੇਰੇ ਸੋਹਣੇ ਰਾਮਾ, ਰਹੀਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਚ ਅਮਾਮਾ, ਰਹਮਤ ਤੇਰੀ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਚਵਾ ਵਰ, ਦੂਜਾ ਘਰ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ।

ਆ ਵੇਰਵ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਨਂਗੇ, ਉਚੀ ਚੁਕਕ ਚੁਕਕ ਆਪ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਮਾਛੂਵਾਡੇ ਦਾਤੀ ਮੰਗੇ, ਦਾਤਾ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਨਿਮਾਇੰਦਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਚੁਕੋਂ ਆਪਣੇ ਕਨ੍ਧੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣਾ ਬਲ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਦੋ ਜਹਾਨ ਦੇ ਛੜ੍ਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਧਾਂਦੇ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕਕੋ ਨਜਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਤੇਰਾ ਬੇੜਾ ਤੇਰੇ ਕਨ੍ਹੇ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਧਿਅਨ ਲਗਾਇੰਦਾ।

ਸੂਲਾਂ ਸੇਜ ਪਈ ਰੋ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣਾਂ ਛਹਿਬਰ ਲਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਰਿਹਾ ਸੌਂ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਕਰੀ ਵਿਛਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਦੁਕਰਵਡੇ ਦਿੱਤੇ ਧੋ, ਦਰਦ ਰਹੈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਘਰ ਸਾਡੇ ਕਰੀ ਲੋਅ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਈਆ। ਰੁਤ ਵੇਰਵ ਮਹੀਨਾ ਪੋਹ, ਪਾਰਬੜ੍ਹ ਦਾ ਵਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ।

ਡਾਲੀ ਪਤ ਮਾਰਨ ਧਾਹ, ਧਿਅਨ ਇਕਕ ਲਗਾਈਆ। ਜਗਤ ਦਾ ਵਾਲੀ ਵੇਰਵੇ ਮਲਾਹ, ਬੈਠਾ ਜਾਂਗਲ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਨਾ, ਇਕ ਇਕਲਲਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰਿਹਾ ਮਨਾ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਆਵਾਜ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਚਵਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਚਵਾ ਇਕਕੋ ਨਜਰੀ ਆਈਆ।

ਸੂਲਾਂ ਸੇਜ ਸੋਹਣਾ ਸਿੱਘਾਸਣ, ਸੁਰਖ ਆਸਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਭਾਣਾ ਤੇਰਾ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਣ,

करते अबिनाशी मोहे भाईआ। सेवक सेवा करे दासी दासन, दिवस रैण सेव कमाईआ। इक्को अन्तर रकरवी आसन, आसा वड्डी वड सुणाईआ। गुरमुख मेरे रहण साथन, दूजा संग ना कोई जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार सदा वडयाईआ।

गुरमुखां देणा मेरा साथ, तेरे अग्गे ध्यान लगाइंदा। दीनां नाथ मेरे अनाथ, साचा संग इक्क वर्खाइंदा। सदा सदा सद वसणा पास, विछोङ्गा रूप ना कोई वटाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच्चा देणा इक्क वर, दर तेरे आस रखाइंदा।

पुरख अकाल गिआ आ, नजर किसे ना आईआ। गोबिन्द शब्दी लिआ उठा, पंज तत्त सिफ्त सालाहीआ। अन्तर अन्तर भेव जणाईआ। साची सिख्या दए समझा, लेरवा लिखत ना कोई लिखाईआ। आपे बणे सच गवाह, शहादत होर ना कोई रखाईआ। तेरे विछड़े दए मिला, विछोङ्गा कोई रहण ना पाईआ। जो सरसे अझउँ रुढ़ा, तिन्हां देवे माण वडयाईआ। जेहड़े चमकौर अझउँ कठा, तिन्हां कठाकश तीर दए लगाईआ। तेरा बेड़ा दए तरा, मंजधार ना कोई रुढ़ाईआ। तेरा बूटा दए लगा, फल अमृत इक्क वर्खाईआ। तेरा निशाना दए झुला, दो जहान तेरी शरनाईआ। तेरा सिंघासण दए वड्डिआ, प्रभ वड्डा वड वडयाईआ। तेरा लहणा देणा दए चुका, लेरवा भुल्ल कदे ना जाईआ। तेरा तेरा तेरी झोली देवे पा, दूजी वंड ना कोई वंडाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, गुर गोबिन्द रिहा जणाईआ।

गुर गोबिन्द सुनेहुड़ा तेरा पौण, पवण पाणी भेव ना आइंदा। हरि का भेव जाणे कौण, कवण गुण ना कोई समझाइंदा। तेरा सत्थर सोहणा लग्गे मैनूं सौण, तैनूं सुत्यां ना कोई उठाइंदा। कोट ब्रह्मण्ड तेरे चारों कुण्ट भौण, तेरे चरन ध्यान लगाइंदा। विष्ण ब्रह्मा शिव तेरा जस गौण, नेत्र नैण सर्ब शरमाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, नेड़े आ आ वेरव वर्खाइंदा।

नेड़े आ के पुरख अकाल पिआ हस्स, हँस मुख वड्डी वडयाईआ। सुत दुलारे सूलां सेज उत्ते सौं के दस्स, मैं वेरवां चाई चाईआ। तूं आपणा खेड़ा कीता भट्ठ, गुरमुखां खेड़े रिहा वसाईआ। सचरवण्ड दुआरिउँ आया नष्ट, आप आपणा पन्ध मुकाईआ। वेरवे तेरी चरनी लग्गे फट्ट, नंगीं पैरीं सेव कमाईआ। जे अंदर वड के वेरवां मैनूं नजरी आए मेरा हट्ट, दूजा मन्दर ना कोई रुशनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार सरनाईआ।

नेड़े आ के श्री भगवान, फड़ बाहों आप उठाइंदा। उठ सुत मेरे निशान, तेरा निशाना इक्क झुलाइंदा। सदा सदा सद रहां निगाहबान, अकरव अकरव ना कोई बदलाइंदा। तेरी बेनन्ती करां परवान, परवाना आपणा हत्थ फङ्गाइंदा। सद वेरवां मार ध्यान, ध्यान

ध्यान विच्च जणाइंदा। तू मेरा मैं तेरा रक्खां माण, सिर तेरे हत्थ टिकाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकको देवे साचा वर, आपणी आशा आप जणाइंदा।

गोबिन्द कहे एह सोहणी सेज, जिस मैनुं दिती वडयाईआ। तेरी किरपा तैनुं दिता भेज, चल के आइउँ मेरे माहीआ। तेरा झल्लया ना जावे तेज, तेरा नूर तेरी रुशनाईआ। आ वेरव नानक मेरे हेठ वछाया रवेस, जो मोढे फिरदा रिहा उठाईआ। मैनुं एहो सचरवण्ड देस, जिस घर पिता मेरा आवे चाई चाईआ। औह वेरव छड़ के आवे विष्नुं बाशक सेज, सांगो पांग ना कोई चतुराईआ। तेरा प्रेम आपणे विच्च मैनुं रिहा लपेट, तिनका तिनका कोई दुःख ना देवे राईआ। तू मेरे नाल कीता नेम, प्रेम प्यार विच्चों प्रगटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकक वरवौणा साचा घर, जिस घर बैठा डेरा लाईआ।

गोबिन्द तेरी सेज सोहणा रंग, रंग इकको नजरी आइंदा। ना कोई नीले कसाया तंग, सोलां कलीआं सिंघासण ना कोई सुहाइंदा। ना कोई खण्डा तीर तलवार ना जंग, छत्रु रूप ना कोई वटाइंदा। ना कोई दरसे पुरी अनन्द, केस गढ़ रुत ना कोई सुहाइंदा। ना कोई करे जगत वंड, जगत लोहार ना कोई दृढाइंदा। एह सेज सोहणी जिस उत्ते सौं के इकको पुररव अकाल दी मंगी मंग, दूजी आस ना कोई मिलाइंदा। तेरा कट्ट के आया पन्ध, पान्धी आपणा फेरा पाइंदा। गोबिन्द उठ के गा छन्द, तू मेरा मैं तेरा दूजा नजर कोई ना आइंदा। तेरा भार आपणे सिर ते चुक्कां पंड, हौला तेरा राह वरवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साची सिख्या इकको वार जणाइंदा।

साचे सुत सच समझावांगा। वस्त अमोलक झोली पावांगा। काया गोलक इकक रखावांगा। पंज तत्त ढोलक ना कोई वजावांगा। अडोलत आपणी कार कमावांगा। अनबोलत धार जणावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा सच्चा वर, साची सिख्या इकक दृढावांगा।

साची सिख्या सच दृढावांगा। भेव अभेद आप खुलावांगा। कल कलकी फेरा पावांगा। निहकलंक आप अरवावांगा। तेरा बंक दुआर सुहावांगा। साचे मन्दर डेरा लावांगा। जगत नेत्र नजर ना आवांगा। रुत चेत्र इकक वरवावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच साची वेल वधावांगा।

सच साची वेल वधावांगा। अब्बलडा रखेल करावांगा। इकक इकल्लडा फेरा पावांगा। गोबिन्द तेरा पलडा आपणे नाल बन्हावांगा। राह सुलकरवणा इकक चलावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साचा रखेल इकक वरवावांगा।

साचा रखेल इक्के वरखावांगा । लोकमात अन्तम आवांगा । निहकलंक डंक वजावांगा । राउ रंक सर्ब उठावांगा । दुआर बंक इक्के सुहावांगा । सम्बल आपणा नगर सुहावांगा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साची करनी कर वरखावांगा ।

साची करनी कर वरखावांगा । कल अन्तम फेरा पावांगा । तेरा नगर इक्के वसावांगा । तेरी पिछली सध्धर पूर करावांगा । तेरा नाउँ बदल, बदला सर्ब चुकावांगा । एह करां सच्चा अदल, अदालत इक्को इक्के वरखावांगा । कोई तलवार तैनूं ना करे कतल, कातल मकतूल दोवें रूप वटावांगा । जे कोई तेरे आवे पत्तण, फड बाहों पार करावांगा । तूं मेरे पिच्छे छड्या वतन, मैं तेरा वतन वरखावांगा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, तेरी सोहणी सेज हंढावांगा ।

तेरी सोहणी सेज हंढावांगा । गोबिन्द तैनूं संग रखावांगा । तेरी मंग पूर करावांगा । तेरे गुरमुख चन्द चमकावांगा । घर सच अनन्द वरखावांगा । पिछली टुट्टी गंदु, तोड निभावांगा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साची करनी कार जणावांगा । साची करनी आप करावांगा । तेरे विछड़े मेल मिलावांगा । अनडिठड़े नाल रलावांगा । मिठड़े मिठड़े बोल सुणावांगा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साची करनी कर जणावांगा ।

गोबिन्द हो सवाधान, साहिब अग्गे सीस झुकाइंदा । तेरा हुक्म मोहे परवान, परवान आपणे हत्थ रखाइंदा । कलिजुग अन्तम वेर्खीं आण, एहो भाणा मोहे भाइंदा । तूं भुल्ल ना जाई बाल अज्ञाण, बालक तेरे अग्गे झोली डाहिंदा । पुरख अकाल हो दयाल, मेहरवान हुक्म सुणाइंदा । तूं मेरा सच्चा लाल, हउँ लालन रंग रंगाइंदा । तैनूं करां अन्त दलाल, सच दलाली आप समझाइंदा । गुरमुख सज्जण सचे भाल, दर तेरे मेल मिलाइंदा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साचा लेखा आप चुकाइंदा ।

जिस विछोड़िआ सोई मेले, मेलणहार अखवाइंदा । गुरू नालों वड्हे होए चेले, जिन्हां पिच्छे आपणी सेव कमाइंदा । पुरख अकाल दे सज्जण सुहेले, साहिब सतिगुर रंग रंगाइंदा । लोकमात विच्च कट्ठे हो गए हो के वेहले, वेला इक्को इक्के जणाइंदा । खाली हत्थीं ना कोई पल्ले पैसे धेले, जगत माया ना कोई वडिआइंदा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, पिछला लहणा मूल चुकाइंदा ।

सरसे वालिओ सुण लउ मीत, मित्र घ्यारा आप जणाईआ । तुसां ना छड्ही आपणी रीत, रीतीवान होए सहाईआ । पुरख अकाल दा गौणा गीत, दूजी होर ना कोई पढाईआ । साहिब इक्को वसे चीत, चित वित ठगौरी कोई ना पाईआ । जेहडा माछूवाड़े सुत्ता ठीक,

ਸੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਸਤਥਰ ਰਿਹਾ ਹਂਦਾਈਆ। ਪਿਛਲੀ ਮੁਲਲ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਪ੍ਰੀਤ, ਅਗੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਰ ਸਿਰਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਗਢੀ ਵੇਰਵ ਵੇਰਵ ਚਮਕੌਰ, ਚਮਕ ਆਪਣੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਏਹ ਗੋਬਿੰਦ ਏਹ ਨਹੀਂ ਜੇ ਹੋਰ, ਹੋਕਾ ਦੇ ਦੇ ਆਪ ਸਮਯਾਇੰਦਾ। ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਵੇਰਖੋ ਕਰ ਕੇ ਗੌਰ, ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲਾਂ ਅਮ੃ਤ ਛਕੀ ਪੌਹਲ, ਸੋ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਅਮ੃ਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਘਾਇੰਦਾ। ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਕਰੇ ਭਾਰ ਹੌਲ, ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਭਾਰ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਮਾਛੂਵਾਡੇ ਕੀਤਾ ਕੌਲ, ਕੀਤਾ ਕੌਲ ਮੁਲਲ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ। ਵੇਰਖੋ ਹੱਦੇ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧੌਲ, ਧਵਲ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਵੱਖਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕੋਲ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ।

ਸੇਜ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਸੋਹੀ ਰੁਤ, ਰੁਤਡੀ ਫੇਰ ਮਹਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਹਾਲ ਲਿਆ ਪੁਚ਼, ਪਿਛਲੀ ਯਾਦ ਚੇਤੇ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਛੋਡੇ ਵਿਚਚ ਗਰਮੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਰਹੀ ਸੁਕਕ, ਆਪਣਾ ਤਨ ਰਹੀ ਜਲਾਈਆ। ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਪਿਆ ਉਠ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਦਾਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਕਕਰਖਾਂ ਕਾਂਡਿਆਂ ਉੱਤੇ ਗਿਆ ਤੁਠ, ਦੀਨਨ ਦੀਨਨ ਦਧਾ ਕਮਾਈਆ। ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਦੋ ਹਤਥਾਂ ਨਾਲ ਗੰਢ ਦਿਤੀ ਘੁੜ, ਸੂਲਾਂ ਸਤਥਰ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਏਹ ਕਾਹੀ ਬੂਟੇ ਲਏ ਪੁਛ, ਰਾਤੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਹੋਧਾ ਸਹਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਪੈਰਿਂ ਨਾ ਪਾਏ ਜੋੜਾ ਜੁਤ, ਨੰਗੀ ਪੈਰਿਂ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਬਦਲਿਆ ਰੁਖ, ਸੋ ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਰੁਖ ਦੇਵੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਸੁਰਖਾਂ ਸੁਰਖ ਕੇ ਲਏ ਗੁਰਮੁਖ ਪੁਤ, ਆਪਣੇ ਪੁਤ ਮੇਟ ਚੜਾਈਆ। ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾਵੇ ਘੁੜ, ਪਿਚ੍ਛੇ ਫੇਰ ਨਾ ਕੋਈ ਹਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਸੇਜ ਦਾਏ ਵਡਧਾਈਆ।

ਸੇਜ ਕਹੇ ਸੁਣੋ ਮੇਰੇ ਭਾਈ, ਹਰਿ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਦਿਤ ਗਵਾਹੀ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਦੂਰ ਨੇਡੇ ਕਢੇ ਕੀਤੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈ, ਬਚਚਾ ਕੋਈ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਮਧਘਰ ਮਹੀਨੇ ਕਰੀ ਕੁਝਮਾਈ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਸਗਨ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦੀ ਸਭ ਦੀ ਧੋਤੀ ਸ਼ਾਹੀ, ਕਾਲਾ ਲੇਖ ਨਜਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ।

ਸੇਜ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸਾਚਾ ਤਿਨਕਾ, ਤਿਲ ਫੁਲਲ ਮੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਮਾਂਦੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਕੋਲਾਂ ਨਿਕਕਾ ਕਿਣਕਾ, ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭ ਜ੍ਯੂ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਵੇਰਖੋ ਖੇਲ ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਪਿਰ ਕਾ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਏਹ ਲੇਖਾ ਗੁਰਸਿਰਖੋ ਚਿਰ ਦਾ, ਪੂਰਬ ਲਹਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਗੇੜਾ ਸਦਾ ਗਿੜਦਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤਾਂ ਪਿਚ੍ਛੇ ਫਿਰਦਾ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਝਿਰਨਾ ਝਿਰਦਾ, ਬੁੰਦ ਰਿਸਕ ਰਿਸਕ ਟਪਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਨੈਣਾਂ ਦਾਏ ਵਰਖਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕੇਰਵ ਨੈਣ, ਹਰਿ ਨੇਤ੍ਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੇ ਸਜ਼ਣ ਸੈਣ, ਤੇਰਾ ਸੱਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ। ਹਰਿ ਸੱਗਤ ਨਾਤਾ ਭਾਈ ਮੈਣ, ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ। ਪਿਛਲਾ ਚੁਕਿਕਾਅ ਲਹਣ ਦੇਣ, ਅਗੇ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ।

ਸੇਜ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ, ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਹਾਜਰ ਹੋਯਾ ਹਾਜਰ ਹਜੂਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਚਮਕੇ ਇਕਕੋ ਨੂਰ, ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਹਰਿ ਸੱਗਤ ਬੇੜਾ ਭਰਧਾ ਪੂਰ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਕਂਧ ਉਠਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਨੇੜਾ ਨਾ ਕੋਈ ਦੂਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਕੂੜੀ ਕੂੜੀ, ਸਚ ਸੁਚ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਰਭ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ, ਭਰਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸਰਭ ਥਾਈਆ। ਬਖ਼ਣਹਾਰ ਸਦਾ ਕਸੂਰ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਹਰ ਨਜਰ ਉਠਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਛੋੜੇ ਵਿਚਚ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋਯਾ ਰਿਹਾ ਮਜਬੂਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਛੁਪਾਈਆ। ਵੇਰਵੇ ਅੰਤ ਮਿਲਿਆ ਆਪ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਵਰਖਾਈਆ। ਫਿਲ੍ਹਾ ਵਿਛੋੜਾ ਮੁਆਫ ਕਰੋ ਕਸੂਰ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸੇਜ ਇਕਕ ਹੰਢਾਈਆ।

ਸਾਚੀ ਸੇਜ ਹੰਡਾਈ ਨਾਲ, ਹੰਡੋਲਾ ਇਕਕ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਿਆ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਿਆਵਾਨ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਹੇ ਭਾਲ, ਭਾਲਿਆਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਲ, ਰੰਗ ਨਜਰ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਸੋਹਣੀ ਸੇਜ ਹੰਢਾਇੰਦਾ।

ਸੋਹਣੀ ਸੇਜ ਸੱਗਤ ਪਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਔਹ ਵੇਰਵੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਨ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਵਾਹ ਵਾ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਰਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਦਰ ਨਾ ਦੁਆਰ, ਛੱਪਰ ਛੜਨ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਹਾਈਆ। ਹਰਿ ਸੱਗਤ ਲਗਗਾ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਕਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਚੌਥੇ ਧੁਗ ਦਾ ਤਤਰਧਾ ਭਾਰ, ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਧੁਗ ਢੇਰੀ ਢਾਹੀਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਹੁਣ ਬਣਧਾ ਪੁਤ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਗੁਜਰੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈਆ। ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਸੁਰਤ ਰਿਹਾ ਸੰਭਾਲ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖੋ ਆਪਣੀ ਸੇਜਾ ਤੱਤੇ ਲਤ ਸਵਾਲ, ਸੌਂਦਿਆਂ ਦੁਃਖ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਈਆ। ਨਾ ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਨਾ ਕਂਗਾਲ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖੋ ਤੁਹਾਡੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਦਾ ਬਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਸ਼ਦਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋਹਣੀ ਸੇਜ ਇਕਕ ਸੁਹਾਈਆ।

ਸੇਜ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਾਹਿਬ ਪਾਰੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਚ ਵਡੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਰਹੀ ਕਵਾਰੀ, ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਚਰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਿੰਗਾਰੀ, ਮੰਢੀ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁੰਦਾਈਆ। ਮੈਹਨਦੀ ਰੰਗਲੀ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰੀ, ਕਜ਼ਲ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਧਾਈਆ। ਤਉ ਤਉ ਤਕਕਦੀ ਰਹੀ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਵਿਚਾਰੀ, ਕਵਣ ਵੇਲੇ ਮੇਰਾ ਆਵੇ ਸਚਚਾ ਮਾਹੀਆ। ਮਾਛੂਵਾਡੇ ਮੈਨੂ

दे के पछाड़ी, मुड़ के मुख ना फेर भुआईआ। मैं कछुटी रही हाढ़ी, गल्ल आपणे पल्लू पाईआ। गोबिन्द तेरी पुरख अकाल नाल यारी, मैं यारी तेरे चरनां नाल लगाईआ। तेरी धूँड मेरा शिंगारी, मेरे मस्तक मिले वडयाईआ। मेरे नेत्र तक थक थक गए हारी, तेरी नजर मेहर मेहरवान ना कोई उठाईआ। धन्न भाग हरि संगत जिन मेरी सुणी पुकारी, मेरा दुकरवड़ा लिआ वंडाईआ। एह सेज जगत शिंगारी, चारों कुण्ट वेखण चाई चाईआ। कवण वेला आए मेरा सज्जण मीत मुरारी, बेपरवाह बेपरवाहीआ। उत्ते सवें पैर पसारी, चरन पुरख अकाल वल लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार सर्ब वडयाईआ।

सेज कहे हरि संगत तेरा जस, मेरा तिनका तिनका रिहा गाईआ। तुहाछे अंदर प्रभ मेरा गिआ फस, बाहर नद्वि किते ना जाईआ। मेरे उत्ते बहे सज, आपण आसण लाईआ। कोझी कमली दा परदा लए कज्ज, मेहर नजर टिकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार सदा वडयाईआ।

हरि संगत सेज साची जरी, जरा जरा रिहा जस गाईआ। हरि संगत जिस ने कीती बरी, बन्दीखाना दिता तुडाईआ। हरि संगत विच्च दिसे ना कोई शरई, शरीअत रूप ना कोई वटाईआ। सभ दा इक्को दाता हरी, हर घट बैठा डेरा लाईआ। गोबिन्द बांह गुरसिरवां फड़ी, अगो लए ना कोई छुडाईआ। वीह सौ वीह दी साची घड़ी, घड़ी सुलकरवणी लेरवे लाईआ। सरसे चमकौर दी साची लड़ी, प्रेम डोरी तन्द बंधाईआ। आपणी किरपा आपे करी, पूरब लेरवा रिहा चुकाईआ। गुरसिरव आत्म ना जन्मे ना कदे मरी, सतिगुर आपणे संग रखाईआ। सच महल्ले साचे चढ़ी, घर साचे सोभा पाईआ। ना भय ना कोई डरी, भयानक रूप ना कोई वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची सेजा दए वडयाईआ।

हरि संगत सेज सभ नूं देवे गंड, भाजी नाम वरताईआ। हरि संगत पाई मैनूं ठंड, मेरी ठंड हरि संगत विच्च समाईआ। मेरे गोबिन्द मैनूं होण ना दिता रंड, मेरा रंडेपा दिता कटाईआ। हरि संगत विच्च उहो चन्द, पुरख अकाल रिहा चढ़ाईआ। एह सुख वड्हा नालों पुरी अनन्द, जिस धाम जिस गृह जिस आसण पुरख अकाल गोबिन्द दोवें वस्सण एका थाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार वडयाईआ।

तेरी वड्हिआई मैं की जाणां, सरसा कूक कूक सुणाइंदा। गुरमुखवां मन्यां तेरा भाणा, मैं तेरे भाणे विच्च तेरे सिरव रुङ्गाइंदा। अन्तर अन्तर अन्तर पछताणा, पसचाताप कीता फेर हथ ना आइंदा। इक्को मंग मंगी कर के तेरे चरन ध्याना, ध्यान ध्यान विच्च रखाइंदा। मेहरवान दे दाना, दाता इक्को नजरी आइंदा। गोबिन्द हुक्म इक्क सुणाना, साचा ढोला आप जणाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सरसे तेरा जल, जलधारा नाल बदलाइंदा।

ਸਰਸੇ ਸੁਣ ਸਚ ਜਾਨ, ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਉਂ ਧਰਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਪੂਤ ਗੁਰਸਿਰਖ ਬਾਲ ਅਜਾਣ, ਜਿਸ ਦੀ ਬੁਦ्ध ਆਪਣੇ ਵਿਚਕ ਛੁਪਾਈਆ। ਏਕਾ ਦੂਆ ਤੀਆ ਤਿੰਨੇ ਧਾਰਾਂ ਇਕਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਵਾਈਆ। ਅਰਜਨ ਮੰਗ ਕੇ ਗਿਆ ਦਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਅਗੇ ਝੋਲੀ ਭਾਹੀਆ। ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਕਨ੍ਹੀ ਕਰੋਂ ਪਰਵਾਨ, ਕਨ੍ਹਾ ਆਪਣਾ ਦਾਨ ਵਰਵਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਤੈ ਤੈ ਲੇਖਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਈਆ। ਸਤਲੁਜ ਬਿਆਸਾ ਰਾਵੀ ਤਿੰਨਾਂ ਇਕਕੋ ਮਿਲੇ ਮਾਣ, ਆਰ ਪਾਰ ਪਾਰ ਆਰ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਵਰਵਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਲਿਖਤ ਬਿਨਾਂ ਪਢਤ ਬਿਨਾਂ ਪੇਖ ਬਿਨਾਂ ਨੇਤ੍ਰ ਬਿਨਾਂ ਖੇਤਰ ਬੁਧੂ ਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਅਰ੍ਣੀ ਨੂਰਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜੂਰਾ ਸਾਚਾ ਸੂਰਾ ਕਲ ਭਰਪੂਰਾ ਨੇਡੇ ਦੂਰਾ ਵੇਖਿਆ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ ਵਿਚੋਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਐਸ ਧਾਮ ਸਜਦਾ ਕਰਨ ਜਿਮ੍ਹੀ ਅਸਮਾਨ, ਜਮਾਨਾ ਕੋਈ ਨਾ ਦਾਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਬਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਛਾਣ, ਕਾਤਬ ਕਲਮ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਜਿਹਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਧਾਨ, ਬਤੀ ਦਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ।

ਬੁਧੂ ਸ਼ਾਹ ਗਵਾਈ ਬੁਧੁ, ਆਪਣੀ ਬੁਧੁ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਪੀਰ ਜਾਹਰਾ ਗਿਆ ਸੁੜ, ਸੋਝੀ ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਆਈਆ। ਜੋ ਕੁਛ ਹੈ ਸੋ ਏਹੋ ਕੁੜ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਰ ਕੇ ਧਿਆਨ ਵੇਖਿਆ ਗੋਬਿੰਦ ਐਸ ਮਿਟੀ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਰੁੜ, ਬਿਨ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਫਕੀਰ ਫਕਕਰ ਹੋ ਕੇ ਲਿਆ ਪੁਛਛ, ਅਕਤਵਰ ਲਿਖਤ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਖਾਈਆ। ਕਿਸ ਦੀ ਰੁਚੀ ਵਿਚਕ ਬੈਠੋਂ ਰੁਚ, ਚਸ਼ਮ ਦੀਦ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਉਹ ਵੇਲਾ ਰਿਹਾ ਢੁਕ, ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਹ ਰਿਹਾ ਤਕਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜੋ ਬੈਠਾ ਓਹਲੇ ਲੁਕ, ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਮੇਰਾ ਮਾਹੀਆ। ਮੈਨੂੰ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁਕਕ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਸੁਹਾਏ ਰੁਤ, ਜੋ ਅਗੇ ਲੇਖੇ ਲੈਣੇ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਰ ਇਕਕੋ ਇਕ ਸਮਯਾਈਆ।

ਹਰਿ ਕਾ ਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ। ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨੀ, ਭਾਉ ਇਕਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ। ਜਾਣੇ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਜਾਨ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖ ਗੁਰੂ ਦੀ ਜਾਣੇ ਕਹਾਣੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੁਨਿਆਂ ਫਾਨੀ, ਫਾਤਿਹਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ।

ਹਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕਾ ਪੂਤ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਸੋਹਣਾ ਸੂਤ, ਮੇਰਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ। ਮੇਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸਾ ਨਾ ਕੋਈ ਕੂਟ, ਹਿੱਸਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਇੰਦਾ। ਮੈਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗਲ ਵਿਚਕ ਹੁਲਾਰਾ ਰਿਹਾ ਝੂਟ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ।

ਹਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਦਵਾਰਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਖ ਵਰਵਾਇੰਦਾ। ਕੋਈ ਚਢਾਏ ਮਨਦਰ ਕੋਈ ਗੁੜਦੁਆਰਾ,

ਠਾਕਰ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਨਾਲ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਰਾ, ਆਪਣੇ ਗਲਿਆਂ ਲਾਹ ਕੇ ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਤਨ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਆਪ ਕਕਖਾਂ ਸੇਜਾ ਕਰੇ ਪਾਰਾ, ਗੁਰਸਿਰਖ ਆਪਣੇ ਹਤਥਾਂ ਤੱਤੇ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਸਰਸੇ ਵਾਲਾ ਲੇਖਾ ਭੁਲਲਿਆਂ ਨਹੀਂ ਭੁਲਣਹਾਰਾ, ਅਮੁਲਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਆਓ ਉਠ ਕੇ ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਕਰੀਏ ਵਿਹਾਰਾ, ਬਿਵਹਾਰੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀਤਾ ਪਾਰਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਸਚਾ ਲਾਓ ਨਾਅਰਾ, ਸੋਹੁੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਘੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸੰਬ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਗੁਰ ਸੰਗਤ ਅਗੇ ਚਲੋ ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ, ਹਰਿ ਜੂ ਮਾਰਗ ਇਕ ਦਰਸਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਸਿਰਖ ਗੁਰਸਿਰਖ ਨਾਲ ਕਰੋ ਪਾਰਾ, ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਇਕ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਲਾਲੋ ਭੁਕਖੇ ਦਾ ਦਰਸੇ ਫੇਰ ਦੁਆਰਾ, ਮੁਖਿਆਂ ਮੁਕਖ ਆਪ ਗਵਾਇੰਦਾ। ਲਾਲ ਸਿੱਧ ਬਣੇ ਵਣਯਾਰਾ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੀ ਗੱਢ ਪੁਆਇੰਦਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਘੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਦਾ ਬਣੇ ਸਹਾਰਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਮਾਣ ਦਿਵਾਇੰਦਾ। ਸਾਚੀ ਸੇਜ ਕਰੋ ਪਾਰਾ, ਸੁਹਿੰਦਣੀ ਰੁਤ ਆਪ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਿਣ ਨਰ, ਪਿਛਲਾ ਲਾਹੇ ਪੂਰਬ ਕਰਜ਼, ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਫ਼ਰਜ਼, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਤੇਰਾ ਹਰਜ਼, ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣਾਂ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ।

ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੇ ਦਰ ਦਰਬਾਨ, ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਜੂ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹਤਥ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਅਗੇ ਕਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਣ, ਪਾਣੀ ਪਾ ਨਾ ਕਰਾਏ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਨਿਉੱ ਨਿਉੱ ਸਸਿ ਨਾ ਕੋਈ ਝੁਕਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਵਡਾ ਬਣਾਯਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੜ੍ਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸੰਬ ਮਿਟਾਈਆ।

* * * * *

* ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੃ਹ ਅਲਲ੍ਹੜ ਪਿੱਣੀ ਜਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸ ਪੁਰ
੨੧ ਵਸਾਰਖ ੨੦੨੦ ਬਿ *

ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਰਖ ਆਪਣਾ ਬਾਗੀਚਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਚਲੇ ਹੋਇਉੱਂ ਨੀਚਾ, ਊੱਚੋ ਊੱਚ ਦਾਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦੀ ਕਰ ਲੈ ਰੀਝਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਅਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਗੁਰੂ ਸਿਰਖ ਚਾਚਾ ਭਤੀਜਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਾਚਾ ਬੀਜ ਸਾਹਿਬ ਬੀਜਾ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਆਪ ਮਹਕਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਲੱਗ ਕੇ ਵੇਰਖ ਦਹਿਲੀਜਾਂ, ਦਰ ਦਰਬਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਰਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਰਖ ਸਚ ਫੁਲਵਾੜੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਉਪਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਚਲੇ ਵਿਘੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਲਾਈ ਤਾਡੀ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਫਿਰੇ ਪਿਚਲੇ ਅਗਾੜੀ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਕਾਰੀ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰਖੇਲ ਵਰਖਾਇੰਦਾ।

गोबिन्द वेरव आपणा परवार, परम पुरख रिहा वर्खाईआ। जिनां पिच्छे सभ कुछ गिँच वार, पिच्छों वारता गाए लोकाईआ तेरी कोई ना पाए सार, तेरा भेव किसे ना आईआ। तेरा लेरवा जाणे आप निरंकार, निरगुण दाता वड वडयाईआ। कलिजुग अन्तम करे सच प्यार, प्रेम प्रीती इकक दरसाईआ। उठ वेरव हो निहाल, पिछला दुःख भुलाईआ। लहणा चुकाए आप अकाल, अकल कला हो जाईआ। जिस दी कोई ना झल्ले झाल, झलक दे के सभ नूं मूँह दे भार सुटाईआ। सो पुछे तेरा हाल, मुरीद मुशर्द फेरा पाईआ। अन्तम हल्ल करे सवाल, जेर जबर दए समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लेरवा हत्थो हत्थ फड़ाईआ।

गोबिन्द वेरव आपणा दुआर, धुर दरबारी आप जणाइंदा। साचा दीपक इकक उजिआर, तेल बाती ना कोई टिकाइंदा। साचा नाम शब्द धुनकार, साज ताल ना कोई वजाइंदा। साची सरवीआं मंगलचार, गीत गोबिन्द इकक अलाइंदा। साचा सज्जण मीत मुरार, सगला संग निभाइंदा। साचा लेरवा धुर दरबार, धुरदरगाही आप मुकाइंदा। तेरा सत्थर कर प्यार, तेरे अथर नैण आप पूँझाइंदा। तेरा पत्थर हिरदा देवे पाड़, प्रेम निशाना तीर लगाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, गृह तेरा इकक समझाइंदा।

गोबिन्द वेरव आपणा गृह, घर मन्दर आप जणाइंदा। जिस मन्दर अंदर हरि जू रहि, निरगुण आपणा डेरा लाइंदा। जो करनी सो तैनूं कहे, दूसर होर ना किसे समझाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आप आपणी कल वरताइंदा।

गोबिन्द वेरव खोलू अकर्व, हरि आखवर दया कमाईआ। बाकी भाण्डे कर के सकरव, तेरा भंडारा रिहा भराईआ। पंज तत्त नालों कर के वकरव, निरगुण शब्द नूर जोत रुशनाईआ। डूँधी धार मार्ग दरस्स, रसते करे पढ़ाईआ। मेल मिलाए नब्ब नब्ब, पान्धी बण बेपरवाहीआ। बण वणजारा खोलू हट्ट, वस्त इकको इकक विकाईआ। तेरी सेज सुहाए सुच्चा पट्ट, पट्ट पटना नजर कोई ना आईआ। तूं मेरा मैं तेरा इकको नाम लईए रट, रट्टा मुकके जगत लोकाईआ। प्रेम प्यार बिरहों मार सिटे सट्ट, चोट नगारे इकक जणाईआ। ना कोई रूप रंग रेख दिसे पुरखव समरथ, समरथ आपणी कार समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लहणा देणा झोली पाईआ।

गोबिन्द वेरव आपणा पीर, बेपीर फेरा पाइंदा। जिस दी नजर ना आए तस्वीर, तसबी गल ना कोई लटकाइंदा। ना कोई शरअ ना जंजीर, कड़ी कड़ी ना कोई बंधाइंदा। जीहदा लेरवा बेनजीर, नजर विच्च ना कोई रखाइंदा। बदलणहार तकसीर, तदबीर आपणी आप जणाइंदा। अग्गे लोकमात विच्च गुर अवतारां पीर पैगम्बरां बणी रहण ना देवे भीड़, साचा मार्ग इकक वर्खाइंदा। परवरदिगार सति अख्तीर, सच साची कार कमाइंदा। आदि अन्त ना होए दिलगीर, दुःख दर्द ना कोई रखाइंदा। ना कोई खण्डा ना शमशीर, चंड परचंड ना कोई चमकाइंदा। ना कोई शस्त्र कमान ना तीर, चिला भथ्था ना कोई

उठाइंदा। हुक्मे अंदर दो जहानां देवे चीर, बच्या कोई रहण ना पाइंदा। सो बेमुहताज आया पीर, मुफलिस आपणा वेस वटाइंदा। ना कोई जाणे खेल शरीर, शिरकत विच्च कदे ना आइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, तेरा लेखा तेरे हत्थ फड़ाइंदा।

गोविन्द सुण आपणे कन्न, हरि साहिब सच जणाईआ। तूं मेरा कहणा लिआ मन्न, बंस सरबंस दित्ता लुटाईआ। फिर वी कर के शुकर किहा धन्न, धन्न तेरी सरनाईआ। कलिजुग जीव ना जानण अन्न, अन्ध्यां राह कोई ना पाईआ। घर घर दर दर तेरा पिआ जन, संसा रोग ना कोई चुकाईआ। तेरे पिच्छे देवां डंन, डंका इकको इकक वजाईआ। जो घडिआं देवां भन्न, ठीकर घर घर दिआं वर्खाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार वडयाईआ।

गोविन्द वेरव आपणे सिरव, सिँघ नजर कोई ना आइंदा। जिन्हां लेखा दिता लिरव, तिन्हां पिछला लेख समझाइंदा। बाकी सारे मंगदे भिक्रव, झोली वस्त ना कोई टिकाइंदा। करे खेल आप अनडिठ, अनडिठडी कार कमाइंदा। सूलां सत्थर ना दित्ती पिढ्व, करवट आपणी आप बदलाइंदा। ना हार ना जाणे जित, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, तेरा लेखा तोहे समझाइंदा।

गोविन्द वेरव नौजवान, नाम जवानी रिहा वर्खाईआ। जिस दा झुल्ले सदा निशान, निशाना इकको इकक बणाईआ। वेरवणहारा राज राजान, शाह पातशाह सच्चा शहनशाहीआ। देवणहारा धुर फरमाण, सच संदेशा इकक अलाईआ। सन्त सुहेले कर परवान, गुर चेले मेल मिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, परम पुरख दया कमाईआ।

गोविन्द कहे सच प्रभ, पुरख अकाल दया कमाइंदा। गुरमुख गुरसिरव साचे लभ्म, दर आपणे मेल मिलाइंदा। मैं वजाया किछ हब्ब, तेरा कीता आपणी झोली पाइंदा। कलिजुग वेरव तेरी हद्द, हद्दूद आपणी डेरा ढाहिंदा। किरपा विच्चों किरपा निधान कछु, किरपन आपणी गोद सुहाइंदा। विछोड़ा दे जिन्हां आया छड्ह, सरसा ढूंधी धार वहाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा देणा इकक वर, चरन कँवल मंग मंगाइंदा।

गोविन्द कहे सच मेहरवान, सुच्च तेरी वडयाईआ। मैं की जाणा बाल अज्ञान, अथाह तेरी चतुराईआ। हुक्मे अंदर हुक्म परवान, शब्द विच्च नाम शनवाईआ। काहनां विच्चों सच्चा काहन, एका तू ही नजरी आईआ। मन्दरां विच्चों मन्दर महान, महिमा अकथ्थ अकथ्थ वडयाईआ। जिध्धर वेरवां मार ध्यान, एक तू ही नजरी आईआ। तेरा तुलहा सच निशान, तेरा बेड़ा बेपरवाहीआ। तेरा खेड़ा इकक महान, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा देणा इकको वर, इकको एक नजरी आईआ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਪਰਵਾਰ, ਪਰਮ ਪਰਮ ਵਡਯਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਧਾਰ, ਕਰਮ ਕਰਮ ਜਣਾਈਆ। ਵਰਨ ਵਰਨ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਸਰਨ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈਆ। ਤਰਨ ਤਰਨ ਦਾਤਾਰ, ਹਰਨ ਫਰਨ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਕਰ੍ਜ ਉਤਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਇਕ ਜਣਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਦਿਆਲ ਸ਼ਵਾਮੀ, ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਸੰਬ ਜੀਅਾਂ ਤ੍ਰੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਘਟ ਘਟ ਭੇਦ ਲਾਇੰਦਾ। ਤੇਰੀ ਇਚਛਿਆ ਗੁਰ ਗੁਰ ਬਾਣੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਸਿਪਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਜਗਤ ਕਹਾਣੀ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈੰਦਾ। ਤ੍ਰੂ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈੰਦਾ। ਤੇਰਾ ਮਨਦਰ ਇਕ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸਲਲ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈੰਦਾ। ਆਲਮ ਇਲਮ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਕਹਾਣੀ ਆਲਮੇ ਜਾਵਦਾਨੀ, ਤੇਰੀ ਦਰਗਾਹ ਧਾਮ ਸੁਹਾਈੰਦਾ। ਤਨ ਦਿਸੇ ਜਗਤ ਕਾਨੀ, ਕਾਤਬ ਕਲਮ ਕਲਾਮ ਮਕਤਬ ਲੇਰਵ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈੰਦਾ। ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਹੋਏ ਹਰਾਮੀ, ਹਕ ਹਲਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈੰਦਾ। ਉਠ ਸਭ ਦੀ ਵੇਰਵ ਪੇਸ਼ਾਨੀ, ਮਸਤਕ ਟਿਕਕਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਕਲਮਧਾਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਗਈ ਬੇਈਮਾਨੀ, ਤੇਰੇ ਨੂਰੀ ਅਕਖਰ ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਜਗਤ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈੰਦਾ। ਜਗਤ ਅਦਾਲਤ ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਬਦਨਾਮੀ, ਹਕ ਹਕੀਕਤ ਕੋਈ ਨਾ ਖਾਓਜ ਖੁਜਾਈੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਇਸਮ ਨਾ ਇਸਲਾਮੀ, ਆਜਮ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਧਰਾਈੰਦਾ। ਮੈਂ ਵੇਰਵ ਹੋਧਾ ਹੈਰਾਨੀ, ਤੇਰੀ ਹਰਕਤ ਬਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈੰਦਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਧਾ ਕਦਰ ਦਾਨੀ, ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਮਹਿਫਲ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈੰਦਾ।

ਤੇਰੀ ਮਹਿਫਲ ਵੇਰਵਾਂ ਰੋਜ, ਰਹੀਮ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋਈ ਨਾ ਸੋਚ, ਸੋਚਣ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵਰਖਾਵਾਂ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਵਣਡ ਤੇਰੇ ਵਿਚਚ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਘਰ ਜਗਾਵਾਂ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂ ਤੇਰੇ ਹੌਂਟ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਛੋਟ, ਅੰਤ ਛੁਟੇ ਸੰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਤ੍ਰੂ ਮੇਰਾ ਆਹਲਣਿੱਤ ਡਿਗ ਬੋਟ, ਅੰਤ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਤ੍ਰੂ ਰਕਖੀ ਇਕਕੋ ਓਟ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਧਿਆਈਆ। ਤ੍ਰੂ ਗੁਰਮੁਰਖਾਂ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰਕਖਧਾ ਸ਼ੌਕ, ਪੁਤ ਪੋਤਰੇ ਆਪਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਦਾਈਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸੰਭਾਲੇ ਹੋਸ਼, ਹਸ਼ਰ ਆਪਣਾ ਦਏ ਕਰਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਗੁਰਸਿਰਖ ਵੇਰਵੇ ਨਿਰਦੋ਷, ਦੋ਷ੀ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਮਾਛੂਵਾਡੇ ਮਿਲਧਾ ਤੈਨੂੰ ਬਣ ਖਾਮੀਂ, ਆਪਣੀ ਕਥਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਤੇਰਾ ਦਬਿਆ ਜੋਸ਼, ਤਾਕਤਵਰ ਤਾਕਤ ਨਾ ਕੋਈ ਅਜਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਅਗਗੋਂ ਕਰੇ ਹਾਸਾ, ਹਾਸ ਹਾਸ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈੰਦਾ। ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਨਾਲ ਦੇ ਭਰਵਾਸਾ, ਬਿਨ ਕੀਤੀ ਸਬਰ ਮੋਹੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਵੇਂਹਦੇ ਗਏ ਤਮਾਸਾ, ਤ੍ਰੂ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਰਖਾਕ ਮਿਲਾਈੰਦਾ। ਗਾ ਗਾ ਗਏ ਤੇਰੀ ਗਾਥਾ, ਸਿਪਤੀ ਸਿਪਤ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈੰਦਾ। ਟੇਕਦੇ ਗਏ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮਾਥਾ, ਮਸਤਕ ਤਿਲਕ ਸੰਬ ਵਰਖਾਈੰਦਾ। ਮੈਂ ਮਨਧਾਂ ਤੇਰਾ ਸਾਕਾ, ਪਿਤਾ ਪੂਰ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈੰਦਾ। ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਵਣਡ ਜੋ ਤੇਰਾ ਹਾਤਾ, ਤਿਸ ਤੱਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਹਕ ਰਖਾਈੰਦਾ।

ਤੂਂ ਸਭ ਦਾ ਵੜਾ ਆਕਾ, ਮੈਂ ਹਾਕਮ ਹੁਕਮ ਸਨਾਇੰਦਾ। ਤੇਰੀ ਫਲਵਾੜੀ ਦਾ ਬਣਿਆਂ ਰਹਾਂ ਰਾਖਾ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਓਹਲੇ ਹੋ ਕੇ ਰਿਖਚਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਰਖਾਕਾ, ਤੇਰੀ ਤਸ਼ੀਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਵ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਦੱਸ ਕਿਵੇਂ ਤੌਡੇਂਗਾ ਨਾਤਾ, ਪਿਛਲਾ ਨਾਤਾ ਫੇਰ ਜਗਾਇੰਦਾ। ਆ ਪੁਚ਼ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਤਾਂ, ਬੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਆਪ ਸਮਯਾਇੰਦਾ। ਤੇਰੇ ਪਿਚੇ ਮਾਛ੍ਵਾਡੇ ਕਵੂੰ ਅਨਧੇਰੀ ਰਾਤਾ, ਸੂਲਾਂ ਸਤਥਰ ਸੇਜ ਹਣਡਾਇੰਦਾ। ਪਿਉ ਮਾਂ ਪੁਤ ਵਾਰ ਕੇ ਤੇਰੀ ਬਣਿਆ ਜਾਤਾ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਹੁਣ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬਹੂੰ ਤੇਰੀ ਢਾਕਾ, ਗਲਵਕੜੀ ਆਪਣੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਮੇਰਾ ਬਸ਼ਟਰ ਚੌਲਾ ਪਿਛਲਾ ਪਾਟਾ, ਅਗੇ ਤਨ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਚਾ, ਬਾਪੂ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਹੋਣ ਕਵੂੰ ਨਹੀਂ ਫਾਕਾ, ਫਿਕਾ ਰਸ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਅਗੇ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਦਾਸੀ ਦਾਸਾ, ਹੁਣ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋ ਕੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ। ਤਠ ਵੇਰਵ ਮਾਰ ਜ਼ਾਤਾ, ਜ਼ਾਕੀ ਆਪਣਿਆਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਵਲ ਪਾਇੰਦਾ। ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਕਮਲਾਪਾਤਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦੂਜਾ ਦਰ ਨਾ ਮੰਗਣ ਜਾਇੰਦਾ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਤਠ ਮਰਦ, ਮਰਦਾਨਗੀ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਬੇਦਰਦੀ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇ ਦਰਦ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਕਰਦੇ ਗਏ ਅੜਜ, ਆਰਜੂ ਵਿਚਵ ਆਰਜੀ ਪਾਈਆ। ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਗੌਂਦੇ ਗਏ ਤਰਜ, ਤਹਾ ਤਹਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਪੂਰਾ ਹੋਧਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੋਲਾਂ ਫਰਜ, ਫਰਮਾਂਬਰਦਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਮੇਲਣ ਵਿਛੋਡਨ ਦੀ ਤੈਨੂੰ ਮਰਜ, ਤੇਰਾ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਮੰਗਣਹਾਰਾ ਮਾਂਗਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਨਾ ਕਰ ਜਿਦ, ਜਿੰਦਗੀ ਸਭ ਦੀ ਦਿਆਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਬਿੰਦ, ਬਿੰਦ ਲੇਰਖੇ ਲੇਰਖੇ ਪਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਖਾਕ ਰੁਲਾਧਾ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ, ਸ਼ਿਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਧਕਕਾ ਲਾਈਆ। ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰ ਬਹਾਵਾਂ ਅਮੂਤ ਸਾਗਰ ਸਿੰਘ, ਲਹਰ ਲਹਰ ਵਿਚਵ ਧਰਾਈਆ। ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਜੀਉ ਪਿਣਡ, ਪਿਣਡੀ ਭਰਨ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਅਨੱਤ ਨਾ ਪੌ ਖੈਹੜੇ, ਖੈਹੜਾ ਸਭ ਦਾ ਦਿਆਂ ਛੁਡਾਈਆ। ਭਰ ਕੇ ਚਾਢਾਂ ਆਪਣੇ ਬੇੜੇ, ਬੇੜਾ ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਤਰਾਈਆ। ਲੇਰਖੇ ਲਾਵਾਂ ਦੂਰ ਨੇੜੇ, ਨੇਰਨ ਦੂਰ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਵਾਂ ਲਭਾਂ ਤੇਰੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੋ ਰਣ ਝੂਜੇ ਕਵੂੰ ਬੇਰੇ ਬੇਰੇ, ਬਿਰਤੀ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋ ਸਰਸੇ ਧਾਰ ਪਾਣੀ ਰੇਢੇ, ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਏ ਗਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਰੇ ਕਵੂੰ ਹੋ ਕੇ ਆ ਗਏ ਆਪਣੇ ਵੇਹੜੇ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇ ਚੁਕਕ ਗਏ ਝੋੜੇ, ਝਾੰਜਟ ਕੋਈ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਵੱਡ ਗਏ ਡੇਰੇ, ਤਮ੍ਭੁ ਕਨਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਮਿਲ ਕੇ ਕਹਣ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ, ਤੂਂ ਸਾਹਿਬ ਸਾਡਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਸਰਨਾਈਆ।

लोकमात जे देवें सरना, सांत मोहे ना आईआ। एथे ओथे चुक्के मरना डरना, मेरा गुरसिख जन्म मरन विच्च कदे ना आईआ। जिस मेरा पल्लू फङ्गना, मैं तेरी झोली देवां टिकाईआ। जिस मेरे अंदर वङ्गना, मैं तेरे दुआरे देवां पुचाईआ। तेरा मेरा ढोला सभ ने पढ़ना, सोहँ रूप इक्को नजरी आईआ। कर कौल सच इकरार गोबिन्द मैं तेरयां गुरसिखां सचरवण्ड रखड़ना, अद्विचकार ना कोई अटकाईआ। बिन पौङ्गीउँ डंडिउँ चढ़ना, चौथा पद गुरमुखां चरनां हेठ रखाईआ। सति रूप सभ नूं करना, असति रहण कोई ना पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, तेरे हत्थ डोर फङ्गाईआ।

आपणे हत्थ डोरी फङ्ग, श्री भगवान दया कमाइंदा। जिन्हां गोबिन्द लाया लङ्घ, तिन्हां आपणा घर वर्खाइंदा। साचे मन्दर जाइण चढ़, घर इक्को इक्क वडिआइंदा। मिले मेल पुरख नर, नर नरायण नजरी आइंदा। लेरवा चुक्के चोटी जङ्घ, असथूल रूप ना कोई वटाइंदा। साहिब सतिगुर किरपा कर, आप आपणा मेल मिलाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, पिछला करे पूरा वर, कीता कौल आप निभाइंदा।

गोबिन्द कहे मैं नेत्र नैण उठावांगा। इक्क ध्यान लगावांगा। तेरा राह तकावांगा। गुरमुखां नाल मिलावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इक्को देणा सच्चा वर, दूजा दर ना मंगण जावांगा।

जिस वेले गुरमुख जाणगे। दर तेरे सोभा पाणगे। भगत भगवान ढोला गाणगे। हरि मन्दर इक्क वसाणगे। पिछले नाते सर्ब छड़ जाणगे। इक्क इकाते तेरा दर्शन पाणगे। मिल सच सची जमाते, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इक्को देणा आपणा वर, दूजा दर ना वेरवण पाणगे।

जाली दे हत्थ विच्च हुंदा छङ्ग, कुण्डी सोटे उत्ते लगाईआ। उच्चीआं टाहणीआं लैंदा फङ्ग, आपणीआं बाहवा वधाईआ। जे कोई अगे जाए अङ्ग, दोहां हत्थां नाल धूहे वाहो दाहीआ। जे पिच्छों खेती वाला जाए आ फिर पिच्छों जाए डर, अग्गा पिच्छा वेरवे राह नजर कोई ना आईआ। भेड़ां बककरीआं विच्च जाए वङ्ग, आपणा आप छुपाईआ। भय विच्च मैं मैं रिहा कर, ममता जगत वधाईआ। अंदरे अंदर हौके रिहा भर, हाहाकार सुणाईआ। इक्क वार जे देवे छड़, फिर रुक्ख ना कोई कटाईआ। माणस नहीं एह हड्ड, माटी चम्म पोच पुचाईआ। डोरी साहिब सतिगुर उत्ते छड़, आपणा माण ना कोई रखाईआ। चार कुण्ट दह दिशा विच्चों कंडे देवे वङ्ग, नुक्कर विच्च अडिआ कोई रहण ना पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जालीआं जंजाल दए तुङ्गाईआ।

